

Amerikansk Kriminalpolitik.

(Résumé af et Foredrag, holdt af Prof. Freudenthal, i International Kriminalistforenings tyske Landsgruppe d. 8. Septbr. 1906).
(Zeitschrift für die gesamte Strafrechtswissenschaft).

Ved A. G.

Hos os hersker en levende theoretisk Strid om en Række kriminal-politiske Forslag, som man plejer at betegne som den nye Skoles Program. Naar de støde paa Modstand, saa er det, fordi man anser det for vanskeligt, ja for umuligt at overse Virkningerne af deres Realisation. Mange af disse Forslag har allerede i Aartier været praktiserede i Amerika, ofte endog i de forskellige Unionsstater paa forskellig Maade, saaledes at der gives os den overordentlige Fordel at sammenligne de forskellige Systemer. Var det ikke værd at benytte denne Fordel?

Jeg vil ingenlunde paastaa, at de menneskelige Indretninger paa den anden Side af Oceanet er lydefri. Der mangler fremfor alt statistiske Oplysninger for hele Unionen — kun spredte Enkelttal findes for enkelte Stater. Tal, der ingenlunde er værdiløse, men som selvfølgelig ikke paa langt nær kan opveje Manglen af en Fællesstatistik. En anden Mangel er *Spoil*-Systemet: den gennemgribende Ombesættelse af Embedsposterne ved et Systemskifte, hvorved meget ofte ganske ukvalificerede Personer komme til i Strafanstalterne at erstatte de aller dueligste Fagmænd. Der er Politikernes Indflydelse paa Straffuld-

byrdelsen. Der er de smaa Distriktfængsler (*jails*) mangelfulde Tilstand. Selv i de nye Strafanstalter, *Reformatories*, er langtfra alt, som det skulde være: det ene Sted nægtes der Undervisningen al Indflydelse paa Straffens Varighed, et andet Sted forsømmes den legemlige Uddannelse, et tredje Sted bestaar Kontraktsystemet, der giver den private Entreprenør en farlig Indflydelse paa Strafuldbyrdelsen. Et fjerde Sted findes dobbelt belagte Celler, der nøde til for tidlig Løsladelse. Tilsyneladende overalt gaar Fangerne under falske Navne paa Grund af de ringe Identificeringsmuligheder, hvorover Staterne raader.

Alle disse — og mange flere — Mangler kan man ikke lukke Øjnene for. Men lad os alligevel ikke — trods al berettiget Selvagtelse — drive vor Tvivl og Skepsis overfor det fremmede Land saa vidt, at vi selv tager Skade deraf: uden en vis Optimisme er der kun skabt lidet Stort paa Jorden.

Derfor kan det nu være nok med Manglerne, som dog kun danner Skyggerne fra meget Lys. Men selv det, som er godt og prøvet i de Forenede Stater, behøver jo ikke at være godt for os; Forholdene ere jo forskellige. I hvert enkelt Punkt maa Spørgsmaalet om, hvad der er anvendeligt for vore Forhold, undersøges, og det er paa ingen Maade min Mening, at alt, hvad jeg her fortæller for at danne et Billede af amerikansk Kriminalpolitik, skulde kunne overføres til os. Men paa den anden Side styrkes Betydningen af de amerikanske Indretninger meget væsentlig for os ved, at Udviklingen derovre og hos os er gaaet ganske parallel.

Ogsaa i Amerika har engang Gengældelses- og Formaalsstraf ligget i haard Kamp sammen, og ofte nok gaar der endnu ligesom Kornmod over Unionens kriminalpolitiske Himmel. Engang gjaldt ogsaa der ubestridt, at Straffens Opgave var den, at bøje Forbryderne under Retsordenen, gengælde det Onde, han havde gjort, sone Gærningen. Hævnens Aand laa engang ogsaa over de ame-

rikanske Strafanstalter. »Disciplinen maa« — saaledes stod der i Tjenesteordenen for Statsfængslet i Massachusetts — »være saa stræng som Menneskelighed paa nogen Maade tillader, for at Fangens Sind kan brydes og blive bragt paa Sønderknuselsens Standpunkt«.

At denne Opfattelse er bleven trængt tilbage, skyldes mindre Juristerne — der hovedsagelig har staaet i vedvarende Opposition — end Præster, Sociologer og Lærere — i nøje Forbindelse med Folkets hele Karakter. Amerika er ret fri for den Ballast, som en nedarvet Tradition, lamrende Skepsis, dybtgaaende Lærdom og systematiske Betæneligheder skaber. Desuden er Folket rigt, det elsker sine Børn og sørger paa en undertiden næsten gribende Maade for dem; man kunde rolig kalde Unionen for Ungdomsforsorgens Land. Endelig formaar en enkelt eller nogle faa fremragende Personligheder at udøve en Indflydelse, som der hos os paa Kontinentet slet ikke er Tale om.

Resultatet er blevet, ikke en Ophævelse af det gamle System, men en Slags Arbejdsdeling imellem det gamle og det nye.

Store Omraader henhøre endnu i Amerika under Gengældelsesstraffen. Saaledes staar næsten overalt Mord under Gengældelsessynspunktet med Dødsstraffen, og i Statsfængslerne gælder det principielt. Vel bryder ogsaa i dem det nye System med ubestemte Straffe, Progressivsystem osv. hist og her igennem, men slige moderne Indretninger tage sig stilløst ud i disse hundredaarige Anstalters Rammer, omtrent som elektrisk Lys i en Borgruin.

Naturligvis findes der ogsaa Folk derovre, som har deres Betæneligheder ved den ene eller den anden af de nye Forholdsregler. Men en principiel Modstander af hele det nye System, en Mand, der endnu prædiker det gamle Gengældelsessystem som saadant, har jeg ikke truffet i Amerika. Da jeg efter store Anstrængelser mente at have fundet en saadan i en gammel pennsylvansk Po-

litiker *Wistar*, viste det sig, at han netop var død. Nogen anden har jeg ikke truffet.

I Amerika hersker altsaa det nye System. Det Grundlag, hvorpaa det hviler, er overvejende den sociologiske Opfattelse af Forbrydelsen; den biologiske staar der som hos os langt i Baggrunden. De ledende Mænd i Straffevæsenet, *Leonard*, *Randall*, *Scott* m. fl. og blandt Sociologerne, *Barrows*, *Henderson*, *Wines* m. fl., fremhæve alle de sociale Faktorer overvejende Betydning. I en Beretning af 1901 fra *State Board of Charities* i New York hedder det: »En vis Indflydelse maa indrømmes Arveligheden, men Hovedaarsagerne til Ungdommens Forbrydelser ligger afgjort i slette Omgivelser i de første Aar og i Manglen paa alle Betingelser for legemlig og aandelig Udvikling.«

Dermed er Rettens og Straffuldbyrdelsens Opgaver angivne. Den, som ser Forbrydelsens vigtigste Betingelser i Gerningsmandens Omgivelser og Opdragelse, han maa i hvert enkelt Tilfælde udfinde disse Betingelser og saa søge at faa dem forandrede for Fremtiden. Begge Dele sker i Amerika.

»Om en Dreng stjæler Marmorkugler eller Cykler, er ikke det, der er Hovedsagen for Dommeren. Spørgsmaalet er, hvorfor han har stjaalet, og hvorledes man kan hindre Gentagelse. — saaledes siger Dommer *Lindsey* i Denver, en af Forkæmperne for den Bevægelse, der kræver særlige Domstole for Forbrydelser, begaaede af Børn og unge Mennesker.

Dermed er vi naaede til Hovedsagen: hvad gør man i Amerika, for at naa al Kriminalpolitik's Endemaal, at forhindre Tilbagefaldet?

Lad os her sondre mellem de gamle og de unge Forbrydere.

Om de første er der kun lidet at sige. Saavel overfor *habitual-* som overfor *professional-offenders* anbefale Sociologerne ubestemte Straffedomme, der da ogsaa er indført i mange Stater. En Lov i Connecticut truer dem med

Fængsel indtil 30 Aar, en Lov i Jowa med 25 Aar, Massachusetts med Forbrydelsens Maximalstraf, Ohio med livsvarigt Fængsel. Det karakteriserer imidlertid de Svingninger, som paa dette Omraade for Tiden finder Sted, at denne Ohio-Lov igen er bleven ophævet paa Grund af »et momentant Tilbageslag af den offentlige Mening« — og at der nu igen arbejdes for at faa den sat i Kraft.

Ikke paa dette Punkt, men overfor Forbrydelsens Begyndere ligger Tyngdepunktet i amerikansk Kriminalpolitik. Af Betydning for os er saa godt som udelukkende den amerikanske Behandling af Ungdommen og Første-Forbrydere. Tre Slagord betegne den Fremgangsmaade, som følges i saa Henseende:

- I. Forbedringssystem (*Reformatory-System*).
- II. Prøvesystem (*probation*).
- III. Ungdomsretter (*juvenile courts*).

I. Lige siden 1825 har der i Unionen bestaaet Reform-Skoler for unge Mennesker fra 7 til 15—16 Aar.

Forbedringsprincippet Udstrækning til ældre Aldersklasser (i Pennsylvanien til 25 Aar, i New York til 35, i Massachusetts til 40 Aar) og Oprettelsen af Forbedrings-fængsler (*Reform Prisons*) for disse er ikke gaaet af uden Kamp. Den første fuldstændige Virkeliggørelse fandt Sted i New Yorks Reformatory, i Elmira*). Zacharias Brockways Navn, Anstaltens første Direktør, er til alle Tider forbundet med denne Anstalt.

I Almindelighed modtages kun unge Personer — i den ovenangivne vide, amerikanske Betydning — i Reform-fængslerne, naar de ikke tidligere har udstaaet Frihedsstraf for nogen Forbrydelse (*felony*), altsaa for saa vidt er Første-Forbrydere.

Overalt gælder den Grundsætning, at særlige Anstalter er nødvendige for unge Personer, og at det ikke er nok med særlige Afdelinger i den samme Anstalt — i

*) Se T. 1891 p. 65 ff.

Modsætning til, hvad man for Tiden mener i Tyskland. Reformfængslerne staa i deres hele Indretning i Modsætning dels til Reformskolerne, dels til de gamle Statsfængsler. Reformskolens Opgave er at give de endnu ikke 16-aarige Dannelse (*Formation*), Reformfængslets at give de ældre Omdannelse (*Reformation*). Men baade Dannelse og Omdannelse skal omfatte hele Mennesket, dets Legeme, Forstand og Karakter. Paa den anden Side retter denne Straffuldbyrdelsesform sig kun mod dem, der er modtagelige for Omdannelse. Den ikke-modtagelige bliver, saa snart denne hans Karakter er anerkendt, uden Omsvøb sendt enten til en Sygeanstalt eller til et af de gamle Statsfængsler. Formaalsstraffen for de Forbederlige, Gengældelsesstraffen for de andre. Strax fra Begyndelsen maa derfor, ganske som ved en medicinsk Diagnose, den Nyankomnes Individualitet paa det nøjeste bringes paa det rene. Direktørens Interview med nye Fanger varede i et Reformatory i St. Cloud omtrent en Time for hver. Spørgsmaal og Svar opbevares i en Protokol og dermed er skabt et Grundlag for den Individualisering, der er den første Betingelse for Forbryderens Omdannelse.

Først omdannes Legemet. Ved kraftig Kost, Bade, Massage, Gymnastik, anstrængende Militærexercits sørges der for dets Udvikling. Netop Militærøvelser lægger man baade i Østen og i Vesten overordentlig Vægt paa, saa meget mere som de fremfor noget andet giver Lejlighed til at anspore Fangens Ærgerrighed og vise ham allerede i Anstalten, at man ved god Opførsel kan drive det baade til Stillinger og Privilegier.

Til Udvikling af Forstanden tjener de videnskabelige og tekniske Kursus (*Schools of letters and Schools of trade*). Dertil bidrage ogsaa store Biblioteker. For Fangernes stadi- g Berøring med Omverdenen sørges der ved Opslag paa Anstaltens Mure, hvori de vigtigste Dagsbegivenheder kundgøres, ved Aviser, der udgives af Fangerne, og i hvilke mangt et Bidrag afslører sin Forfatters Karakter og Gen-

vundethed for Samfundet. Dertil kommer periodiske Diskussionsaftener, i hvilke Selvkontrollen og Selvbevidstheden søges styrket. Det gælder jo dog i de aller fleste Tilfælde mere om at styrke end om at bryde Forbryderens Vilje; det overvejende Flertal blandt Forbryderne er udrustede med en altfor svag, ikke, som mange mener, med en altfor stærk Vilje.

Karakteren søger man fortrinsvis at opdrage ved at vise de unge Mennesker Tillid, men tillige ved at udsætte dem for Fristelser. Saaledes sendes Fanger paa det sidste Straffuldbyrdelsestrin ofte ud paa Fængselsfarmen, hvorfra de lettere kan undvige, lettere kan skaffe sig Tobak og andre forbudne Frugter, og lettere kan hengive sig til Dovenskab. De sendes ogsaa ud i Byen i Budtjeneste, og det anbefales, hellere at lade det kvindelige Opsyn give Fangerne Ordres hertil, fremfor det mandlige, da det falder en ung Mand sværere at bryde sit Ord til en Kvinde end til en Mand. Saaledes vækkes Ridderlighedsfølelsen, til hvilken tidligere som Regel ingen har appelleret.

Ogsaa Religionen er i Reformatories benyttet som et Opdragelsesmiddel af første Rang; som Regel er Gudstjeneste i Fangens egen Konfession obligatorisk; i andre fakultativ.

Reformfængslernes Organisation svarer til Formaålet. Den karakteriseres paa tre Maader ved: a) Progressivsystem, b) ubestemt Straffedom og c) foreløbig Løsladelse.

a). Reformfængslerne ere inddelte i Klasser ligesom i Skolerne. Jo højere Klasse, desto nærmere ved Friheden, og Oprykning beror paa et System af Mærker, der tildeles for Flid i Skole, paa Værksted og for god Disciplin.

b) Den ubestemte Straffedom — i Amerika ofte kaldet den ubegrænsede Straffetid — er saa vel kendt, at det næppe er nødvendigt at beskrive dens Fortrin og Skyggesider nærmere. Virkelig ubegrænset er den intet

Sted. Overalt findes et Maximum, i mange Stater ogsaa et Minimum for Straffens Varighed. Muligvis ville Bestræbelserne for absolut Ubestemthed engang føre til Maalet; for Tiden er Betegnelsen »relativt ubestemt Straffedom« mest træffende.

c) Som tredje Led er indføjet betinget Løsladelse (*Release on parole*), der gives af Anstaltens Bestyrelsesraad (*Parole-Board*). I Prøvetiden er Vedkommende undergivet Anstaltstilsyn — ikke Polititilsyn, men i Almindelighed velvillig Forsorg af private, der mod Honorar eller som Æresposter paatager sig at vejlede og sørge for den Løsladte. Ofte ere disse *Parole-officers* velgørende Selskabers Funktionærer. —

Mod det skizzerede System har man gjort forskellige Indvendinger gældende.

1. Man har paastaet, at det nye System beherskes af en Sentimentalitetens Aand. Er dette Tilfældet — hvad dog næppe med Rette kan siges — saa maa Skylden være Anstaltsbestyrelsernes, ikke Systemets. Fangerne maa anspænde deres Kræfter stærkt, for at opnaa foreløbig Løsladelse. Netop de ægte Forbrydere frygte derfor de nye Anstalter, trods de Behageligheder, de tilbyde, mere end de gamle Fængsler, hvor de ere sikre paa at komme ud til en forud fastsat Tid. Og omvendt findes der hos Reformatory-Fangerne, hvor Anstalterne iøvrigt er, som de bør være, en særdeles heldbringende Tillid til deres Foresatte. Direktøren staar overfor dem nærmest som en god Lærer overfor sine Elever. Sky for ham findes ikke i de gode Anstalter. Medens jeg opholdt mig i Elmira, ankom der saaledes til Direktøren et Brev fra en betinget Løsladt med Forespørgsel, om han maatte have Lov til at besøge Anstalten og medbringe en ung Pige, der arbejdede i samme Forretning som han selv, og om Direktøren da vilde lægge et godt Ord ind for ham hos hende.

Disciplinærmidlerne har man overalt mildnet, mere af praktiske Hensyn end af Humanitet. Saaledes

oretrækker man nu Indespærring i store og lyse, men absolut isolerede Rum fremfor den tidligere brugte mørke Arrest, i hvilken Fangen hyppig enten sover eller bliver haard og bitter. Ogsaa Pryglestraffen er banlyst i alle de mere civiliserede Stater, fordi den, som det siges, demoraliserer paa samme Tid den Pryglende, den Pryglende og de Tilstedeværende, ophidser Medfangerne og saaledes virker stik imod Straffens Formaal, Den stadige Forbedring i Fangernes Opførsel tilskriver Leonard »foruden den stadige Paavirkning af Fangernes Aand og Legeme Opgivelsen af alle raa Straffe- og Disciplinærmidler«.

2. Systemets Modstandere paastaa ogsaa, at det skaber Hykleri. Paastanden er til at forstaa, da saa meget afhænger af Fangens egen Opførsel. Men den, der som f. Ex. i Elmira »af Hykleri« altid ikke blot har overholdt Disciplinen, men ogsaa har »hyklet« de krævede Præstationer i Skole og Værksted, hos ham er Hykleriet gaaet over til en — meget heldig — Vane.

3. Men hvorledes finder man de til Ledelsen af disse Reformatories egnede Mænd? Dertil er at svare: kan man finde dem i Amerika, kan man vel ogsaa finde dem hos os. De maa søges blandt Mænd, der forstaa at holde Disciplin uden dog at anse Disciplinen for Formaalet i sig selv. Om vi som i Japan vil skabe Akademier til Uddannelse af Fængselsbetjening eller ikke, er et Spørgsmaal for sig. »De voxte efterhaanden op til det nye System« — det var den Opfattelse, som jeg i Amerika atter og atter mødte. Hvorfor skulde det ikke gaa saaledes hos os ogsaa?

4. Det siges ofte, at det i Almindelighed bliver Fængselsopsynet, der kommer til at træffe Afgørelsen om, hvorvidt en Fange skal løslades. Derved ledes atter Tanken let hen paa, at der vil komme til at mangle Garantier mod Misbrug. I Virkeligheden er det imidlertid ikke Opsyn i vor Forstand, der i Amerika bestemmer over

Løsladelsen, men Kollegier, som er sammensatte ligesom en Jury eller Meddomsmandsret. Ofte har Direktøren kun en Forslagsret, men ikke Sæde og Stemme i Løsladelseskommisionen. I Reglen bestaar den af en Række ansete Borgere i Staten. I New York er for nylig en Løsladelseskommision bleven dannet, i hvilken Dommerstanden er stærkt repræsenteret, og dette Exempel synes at ville blive fulgt flere Steder.

Kommisionen træder periodisk sammen og studerer de efter Mærkesystemet udarbejdede Beretninger om Individualitet og Opførsel for deres Vedkommende, om hvis Løsladelse der kan være Tale. Medlemmerne lade disse komme til sig, enkeltvis eller i Samling, ligesom det i Reglen staaer dem frit for at besøge dem i Fængslet og undersøge Anstaltens Bøger, for at faa et paalideligt Indtryk af deres Personer.

Yderligere Garantier mod Misbrug kan skabes ved at indføre Frister, efter hvis Udløb enhver Fange skal føres for Løsladelseskommisionen, ved at give Fangen selv Ret til umiddelbar Henvendelse til Kommisionen, ved at indføre en Appelinstant, hvortil der kan klages, naar Parole nægtes en Fange, som det ogsaa er foreslaaet i Amerika i Skikkelse af en *Court of Discharge*.

5. Endnu et Ord om Bekostningerne. Et System, der anvender Lærere i Stedet for Opsyn, maa forsaavidt blive kostbarere. Dertil kommer den Erfaring, at den ubestemte Dom i det hele taget gør Straffetidene længere, da Systemets Ledemotiv er Samfundets Beskyttelse, ikke Mildhed mod Forbryderen. Men paa den anden Side har Fangerne mere at vinde ved at udvise Flid og mere at tabe f. Ex. ved simuleret Arbejdsudygtighed end hos os. De kan ogsaa, da de arbejde i Fællesskab, bedre anvende Maskiner end i det gamle pennsylvanske Systems Enkeltceller: Arbejdet giver saaledes større Udbytte. *Boies* beregner Gennemsnitsudgiften pr. Fange i 1899 i det kostbare Elmira til 150 Dollars, i Stats-

fængslet Sing-Sing til 141,14, i Auburn til 141,59 Dollars. Men selv om Forskellen skulde vise sig at være større end disse 8—9 Dollars, kan man ikke uden videre betragte det som en Indvending mod det nye System. For det første maa man erindre, at man her staar overfor det Alternativ »at redde Sjæle eller Dollars«, som man siger i Amerika. Men dernæst — er ikke det System til det syvende og sidst det billigste, som yder den relativ største Sikkerhed mod Tilbagefald? Og maa dette ikke være det System, som gør den unge Mand energisk og konkurrence-dygtig i Stedet for sky og udygtig, og derpaa anbringer ham i en passende Stilling under tilstrækkeligt Tilsyn? Lad os ikke glemme, at vi kalder Unionsborgeren »den praktiske Amerikaner«. Er det rimeligt at antage, at Reformsystemet nu i stadig Fremgang er indført i omtrent et Dusin Stater, hvis det var et kostbart, upraktisk System?

II. Al Anstaltsopdragelse indeholder noget unaturligt. Enhver Frihedsindskrækning, hvor uundgaaelig den end er i en Anstalt, gør fremmed for Friheden og skaber let Institutplanter. Det er afgjort Amerikanernes Opfattelse. Derfor betragter de Anstalten som det sidste Middel til unge Menneskers Opdragelse. Er disse kun forsømte, foretrækker man Anbringelse i en Familie. Overfor den forbryderske Ungdom hører man ofte den Klage, at det er vanskeligt at finde passende Familier for dem; deres egen Familie er i Reglen ikke egnet til at have dem, og egnede fremmede Familier ville ikke have dem.

Desto større Betydning har i Amerika Probation-Systemet, der, indført i 60'erne i Massachusetts, nu benyttes i mindst 10 Stater og er i Brug i de 15 af Amerikas 25 største Byer.

Probation svarer hverken ganske til vor betingede Strafudsættelse eller til den betingede Straffedom. Ved den betingede Strafudsættelse er Tyven hele sit Liv igennem dømt for Tyveri. Ved den betingede Straffedom falder ganske vist efter nogen Tids Forløb Straffedommen selv

bort — men den er dog engang faldet. Ved Probation kommer det derimod slet ikke til nogen Dom: Dommeren udskyder selve Domsafsigelsen og stiller den Anklagede under Tilsyn af en *Probation-officer*, hvis Opgave svarer til den før nævnte *Parole-officer*.

Det er hverken overalt Første-Forbrydere, eller blot unge Personer, der stilles under Probation. I Probationsinstituttets Hjemland, Massachusetts, var i Aaret 1903 af 8140 ikke mindre end 6236 over 21 Aar. Fristens Varighed er forskellig i de forskellige Stater. Det ene Sted afhænger det af Dommerens Skøn, et andet Sted har Loven fastsat Tiden engang for alle. En af Staten New-York nedsat Kommission har for kort Tid siden foreslaaet at lade den være for egentlige Forbrydere mindst 1 Aar, i andre Tilfælde mindst 3 Maaneder.

Efter en Statistik fra Indiana kommer 86% af de under Probation stillede Personer ikke mere for Retten, i Massachusetts gaa over 60% fri for Fremtiden, i Denver skal endog, efter at Ungdomsretter er bleven indført, omtrent 94%, 523 af 554, være bleven reddede for Samfundet. Den store Betydning af Probation-Systemet beror selvfølgelig dels paa, at Vedkommende spares for den Plet, som Straffedommen sætter paa ham, dels paa, at han i længere Tid stilles under en velvillende Opsigt. Det er ikke nok overfor unge Mennesker at gøre som hos os: advare dem éngang for Retten og saa overlade dem til sig selv i Aarevis.

III. Hverken Probation eller Reformsystem er Institutioner alene for unge Personer i egentlig Forstand; vi har set, at de ogsaa omfatte højere Alderstrin. En ren »Ungdomsinstitution« er derimod *juvenile* eller *children court*. Den vier sig til deres Særinteresser, som ikke har overskredet 16 Aars-Alderen i det Øjeblik, de kommer for Retten.

Man har i Amerika anerkendt Forbrydelsens Sammenhæng med sociale Problemer, i Særdeleshed med Forsøm-

melse af Ungdommen og Mangel paa Tilsyn fra de Paa-rørendes Side; alle disse Klasser er det, som bringes for Ungdomsretten — i Reglen saaledes, at Forbryderne iblandt dem holdes adskilte fra de andre.

Unge Mennesker skal ikke have noget Makkerskab med ældre Forbrydere, hverken i Rum eller Tid: før som under Retsforhandlingerne holdes de derfor fjærnt fra Berøring med Ældre, og deres Domme afsiges til andre Tider, ofte endog i andre Værelser eller Bygninger. Endvidere tilstræbes ogsaa en saglig Differenciering. Man maa se anderledes paa en Drengs Sag end paa ældre Personers. Stjæler en Dreng Legetøj fra en Butik, da begaar han — efter Amerikanerens Mening — i sine egne som i sine Kammeraters Øjne en dum Streg eller en Heltegerning, men ikke en egentlig Forbrydelse. Derfor maa han behandles anderledes end en egentlig Forbryder. I Stedet for at indespærre ham, maa man søge at fjærne Anledningen til Forbrydelsen. Saaledes har *Lindsey* foranlediget, at der er bleven indrettet Legepladser, opkastet Sandbunker, saa at Drengene ikke længere behøver at stjæle for at komme til at lege. For at holde dem borte fra Vagabondering, kontrollerer han deres Skolegang. De kriminalistiske Forholdsregler, som kan anvendes, kender vi allerede: Probation, Overgivelse til Familier eller Reformskoler, i sidste Række Reformfængsler. Hvad der i det enkelte Tilfælde er den tjenligste af de disponible Foranstaltninger, kan kun bestemmes af en særlig Sagkyndig i Børnesager. Ungdomsdommeren skal være en saadan Specialist.

Ofte kan det unge Menneske ikke hjælpes uden at træffe Forholdsregler mod hans Omgivelser eller baade mod ham selv og hans Omgivelser. Derfor indrømmer Loven Ungdomsdommeren de mest vidtgaaende Rettigheder over alle, der komme indenfor hans Embedsomraade. Advarsler til forsømmelige Forældre, Probation, Bødestrafte, endog Fængselsstraffe kan iværksættes imod dem. I Chikago blev en Borger kaldt for Retten, fordi Ungdomsdommeren havde

erfaret, at han forførte unge, kvindelige Omstrejfare (*night-walkers*) til at gaa paa Hotel med sig. Ligesaa maatte en Urtekræmmer for Retten, fordi han solgte Cigaretter til Drengene osv. Ungdomsdommeren samler i sin Haand alle de Traade, der lede Barnets Skæbne. Han bliver Ungdomsforsorgens Central.

Medens dette overalt er Formaalet for *Children Courts*, saa er deres Organisation forskellig. Saavidt jeg kan se, maa man sondre mellem tre Typer. I Indianapolis findes den ene, hvorefter Ungdomsdommeren udelukkende er Ungdomsdommer. Denver og Chicago viser den anden Type, idet Ungdomsdommerne her ogsaa har anden juridisk Virksomhed. Den tredje Form findes i Philadelphia og Boston, hvor alle Dommere blive Ungdomsdommere, men hver kun fungerer en vis Tid — i Philadelphia saaledes kun en Maaned. Af disse 3 Former er den første aabenbart den bedste; i den anden Form er Dommeren overbebyrdet, i den tredje er Ordningen utilfredsstillende, fordi en saa hyppig Vexlen hverken kan gøre den enkelte Dommer til Specialist eller tillade en maalbevidst Gennemførelse af den enkelte Sag.

Dommeren bistaas af Probation-officer, som faar Underretning om enhver ny Ungdomssag. Han undersøger Forholdene, førend Sagen kommer for, for at kunne have sine Indstillinger til Dommeren paa rede Haand. Stilles den Tiltalte under Probation, overtager Probation-officer Tilsynet. Han forener Politivirksomheden før Hovedforhandlingen med Statsanklagerens Stilling under Hovedforhandlingen og Værgetilsynets efter Hovedforhandlingen.

Den hele Institution med disse Børneretter betragtes i Amerika, saa ung den end er, som vellykket. Den 1. Juli 1899 traadte — i Chicago — den første Børnedomstol i Virksomhed. I 1904 bestod saadanne i 8 Stater og 11 store Byer. I Australien, England og Irland er Exemplet bleven fulgt.

Det, der spares ved disse Domstole, er betydeligt.

Guvernøren i Colorado beregner det i 18 Maaneder besparede Beløb til over 80,000 Dollars. Ogsaa i materiel Henseende er det altsaa bedre »at redde Børn end straffe Forbrydere«.

Sammendrage vi Resultaterne af dette lille Indblik i de amerikanske Forhold, finde vi følgende:

I. Unionen trænger Frihedsstraffen stærkt tilbage. Snart sættes Tilsyn fra første Færd i dens Sted, snart lader den Tilsynet indtræde efter delvis Fuldbrydelse af Frihedsstraffen (henholdsvis *Probation* og *Parole*).

II. Striden mellem Gengældelses- og Formaaalsstraffen er endt med en Deling af Arbejdet. Derefter er Formaaals- eller rettere Forbedringsstraffen under visse Betingelser tilfalden de yngre Forbryderklasser.

III. Ungdomsretterne er bleven Centraler for forbrydersk og forsømt Ungdom, og ere beklædte med dertil egnede Specialister.

Intet heri synes at stride mod vor egen Kriminalpolitik's Udviklingsretninger. Men maatte vi i Særdeleshed lære ét af Amerika: lidt mindre Taalmodighed end vi hidtil har besiddet paa dette Omraade. Hvorfor prøve vi f. Ex. ikke Reformsystemet, som man gør det i England, i en eller anden Anstalt i Stedet for at spekulere Hovedet itu paa, hvorledes det mon vilde falde ud? Lovgiveren bør ikke vente paa, at Theoretikerne først blive enige om det berettigede i at advare en Forbryder, før man straffer ham, eller om, hvorvidt man skal lade ham blive siddende lidt længere eller lidt kortere i Strafanstalten, end det efter alle fornuftige Menneskers Mening er godt for ham selv og Samfundet. Ingen undervurderer Videnskabens Betydning. Men over Theorien og dens Interesser staar dog for os alle vort Lands.